

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.155/2026/4.
A felperes:	felperes (cím1)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (cím2, eljáró képviselő: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	helység1 Rendőr-főkapitányság (cím3)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	kártérítéssel kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (8. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 49.K.703.127/2025/7. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 132.000 (százharminckétezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2007. január 1. napján közalkalmazotti jogviszonyt létesített, ami 2019. február 1. napjától a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) XXVIII/A. fejezetének rendelkezései alapján a BRFK főosztály1 osztály1 állományában rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonnyá alakult át, amelynek keretében ügykezelő munkakört töltött be. A munkaköri feladatait a 2019. március 1. napján és a 2021. október 21. napján kelt határozatszáml számú munkaköri leírás alapján teljesítette; a 2020. május 1. és 2022. október 31. közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) ügyviteli előadói munkakörhöz tartozó feladatokat látott el; ténylegesen operatív bűnelemzést, a bűncselekmények, valamint a bűnügyi hírszerzés adatainak, egyes ügyek információtartalmának vizsgálatát végezte, segítséget nyújtott ismeretlen elkövetők felderítéséhez, nyomozati cselekmények tervezéséhez, bűnüldözési feladatok meghatározásához, továbbá a titkos információgyűjtő adatokat az arra rendszerezített titkos adatbázisokban feldolgozta (program1, program2 program elemzés). A jogviszonya 2022. október 31. napján közös megegyezéssel megszűnt.

[2] A felperes kártérítési igényében a perbeli időszakra 2.655.440 forint illetménykülönbözet kártérítés jogcímen történő megfizetését kérte, mivel az ügykezelői munkakörbe került kinevezéséhez képest ténylegesen ügyviteli előadói feladatokat látott el; az alperes ezen igényt a határozatszám2 számú határozatával elutasította.

A kereset és a védírat

[3] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszakot érintő ügyviteli előadói beosztáshoz tartozó feladatok ellátása ellentételezésének elmaradása miatt bruttó 2.655.440 forint kártérítés (illetménykülönbözet) megfizetésére kérte kötelezni. Előadása szerint a tényleges foglalkoztatására nem ügykezelői, hanem ügyviteli előadói munkakörben került sor, a munkaköri leírásaiban ugyanis nem kiegészítő jellegű, hanem operatív bűnelemzési, adatfeldolgozási, bűnügyi adatgyűjtő, prioráló, ellenőrző, értékelő, adatszolgáltató és elemző feladatok szerepeltek. Keresetének jogalapjaként a Hszt. 241. §-át, a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által betölthető munkakörökről és az azok betöltéséhez szükséges képesítési követelményekről szóló 15/2019. (III. 11.) ORFK utasítást (a továbbiakban: ORFK utasítás), valamint az Iratkezelési Szabályzatról szóló 40/2017. (XII. 29.) ORFK utasítást (a továbbiakban: Iratkezelési Szabályzat) jelölte meg.

[4] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját vitatva. Hivatkozott arra, hogy a felperes a megjelölt feladatokat ügykezelői munkakörben, az osztály1 állományába tartozó munkatársként végezte, ezért azt az adott szervezeti egység tevékenységének keretében kell értékelni. Az osztály1 tevékenységét Budapest főkapitánya bűnügyi helyettesének a Bűnügyi Szervek Ügyrendjéről szóló 2/2018. (X. 2.) BRFK B.H. intézkedése (Ügyrend) határozza meg, továbbá a felperes tevékenységére a Titkos Információgyűjtés Adatkezelési Rendjével, valamint a „D” és „F” adattárakkal kapcsolatos feladatokról szóló 35/2018. (VI. 27.) ORFK utasítás és a 29000/15360/2018. ált. számú módszertani útmutató vonatkozott. A szervezetnél a Titkos Információgyűjtés Adatkezelési Rendjével (a továbbiakban: program1), valamint az adatkezelési támogató program2 (minősített adattár) programmal kapcsolatos feladatokat kizárólag a főosztály1 osztály1on

dolgozó munkatársak végzik; a felperes feladatköre kizárólag a bűnügyi felderítői munka támogatására terjedt ki.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest kártérítés jogcímén késedelmi kamattal növelt 2.655.440 forint megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 241. § (1), (2) bekezdéseire, 242. § (1), (2) bekezdéseire, 287/E. §-ára, 287/O. § (1) bekezdésére, 287/P. § (1) bekezdés c) pontjára, (4) bekezdésére, 288/S. § (1) bekezdésére, 288/T. § (2) bekezdésére, az ORFK utasítás 1. mellékletének II. pontjára, valamint az Iratkezelési Szabályzat III. részének XI. fejezetében szereplő 11. pont 89., 90., 93. alpontjaiban foglaltakra alapította. Rögzítette, hogy a peres felek között nem volt vita a tekintetben, hogy a felperes az osztályon végezte a feladatait, ahol ügykezelő kategóriába volt besorolva; a perbeli időszakban az általa ténylegesen ellátott munkafolyamat a korábbiakkal megegyezett, változatlan maradt; a program2 rendszerben végzett elemző tevékenységet, amely a kerületek, illetőleg a központi szerv egyes osztályairól érkezett jelentések feldolgozását, az azokban található információk rendszerben való rögzítését jelentette. A felek az elvégzett munka lényegét, minőségét és milyenségét eltérően értékelték. A perben eldöntendő kérdés az volt, hogy a felperes a ténylegesen ellátott feladatai alapján ügykezelő munkakörbe megfelelően került-e besorolásra. Az elsőfokú bíróság – a Fővárosi Törvényszék más peres eljárásában keletkezett, és jelen per tárgyává is tett – személy1 és személy2 tanúkénti meghallgatásáról szóló tárgyalási jegyzőkönyvben foglaltakat vette alapul, azok szerint megállapítva, hogy a felperes munkavégzése során új adatot nem alkotott; a meglévő adatokból szűrte ki a büntetőjogi szempontból lényeges információkat, amelyeket egymással összevetve, az azok közötti kapcsolatot keresve végezte munkáját. Az információk csoportosítása, értékelése, összefüggések keresése, felállítása elemzést valósít meg; a felperes a perbeli időszakban elemzői munkát végzett, amelyet a program2 Kezelési Útmutatóban (a továbbiakban: Kezelési Útmutató) rögzítettek is alátámasztottak. A Kezelési Útmutató 46. oldalán szerepel, hogy a program2 elemzőt a hagyományos számítógépes programok adatrögzítőivel nem szabad összekeverni; az előbbinek az információkat értelmeznie is kell. Az Iratkezelési Szabályzat szerint az ügykezelők feladatai egyértelműen technikai, kisegítő, adminisztratív, nyilvántartási, tárolási, kezelési, postázási jellegűek; a felperes ilyen feladatokat nem végzett, kétségtelenül összetettebb feladatkört látott el. Az ügykezelői beosztás a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvénynek a belügyminiszter ágazati irányítása alá tartozó egyes szerveknél történő végrehajtásáról szóló 37/2011. (X. 28.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) fogalomrendszerében is adminisztrációs feladatot jelent. Önmagában az a tény, hogy az osztály1 a bűnügyi felderítő munkában ténylegesen nem vett részt, csupán azt segítette, az alperesi hivatkozást nem alapozza meg. A felperes a rendvédelmi igazgatási jogviszonyának keletkezését megelőzően is az alperes kötelékében dolgozott előadó munkakörben, amelyhez kapcsolódó feladatok a jogviszonyváltozást követő időben rendszeresített ügykezelői munkakörhöz nem tartozó feladatoknak minősülnek; a tényleges munkaköri feladatait a jogszabályváltozás nem érintette. A fentieket figyelembe véve megállapította, hogy a felperest az ügyviteli előadói illetmény a perbeli időszakra teljes egészében megilleti.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kártérítés jogcímén fizetendő összeg 2.164.187 forintra mérséklését kérte. Az elsődleges fellebbezési kérelme körében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben derítette fel és csak részben alkalmazta a megfelelő jogszabályokat, ezért téves jogkövetkeztetésre jutott. A Hszt. 241. § (1)-(3) bekezdéseinek, 288/R. § (1)-(4) bekezdéseinek, 288/S. § (1) bekezdésének, 288/T. § (2) bekezdésének, a 12. számú mellékletének, valamint az ORFK utasítás megsértésére utalással kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet [39], [50] bekezdéseiben rögzített indokolás téves és nem megalapozott. Az Iratkezelési Szabályzat I. rész I. fejezet 1. pontja szerinti cél és hatály figyelembevételével nem egyes munkaköröket és az azokban ellátandó feladatokat határozza meg, hanem az iratkezeléssel kapcsolatos egységes szabályokat, amelyeket minden munkakörnél alkalmazni kell, ezért az Iratkezelési Szabályzatból semmilyen következtetést nem lehet levonni az ügykezelői és ügyviteli előadói munkakörök mibenlétére vonatkozóan. Nem megalapozott az elsőfokú ítélet azon megállapítása sem, miszerint figyelembe veendő, hogy a munkáltató korábban ugyanazon feladatokat előadói feladatként értékelte. A felperes által ellátott feladatok besorolására konkrét jogi norma nem áll rendelkezésre, ezért a munkáltatónak kellett meghatároznia, hogy azt „A” vagy „B” munkaköri kategóriának tekinti-e, ennek a besorolásnak a korlátját az ORFK utasítás szerinti rendeltetésszerű joggyakorlás követelménye képezte. A fenti utasítás 2.5. pontjában foglaltak szerint az állománytáblázat alapján rendszeresített munkaköröknek megfelelően van lehetőség a besorolásra. A 2.4. pont szerint a munkakör megnevezésének változása a munkakör tartalmát nem érinti, ezért is irreleváns, hogy a korábbi jogszabályi környezetben a közalkalmazotti jogviszonyban miként értékelte az ellátott feladatokat. Az Ügyrend 9. fejezet f-g) pontjaira és a munkaköri leírás 4. pontjára utalással kifejtette, hogy a program1 és a program2 programmal kapcsolatos feladatokat kizárólag az osztály1-on dolgozó munkatársak látták el, az osztály1 vezetőjének megkeresésre írt válaszából kitűnik, hogy a speciális személyi feltételeknek megfelelő felperes ügykezelőként vezetői szignálást követően a rá kiosztott kerületek anyagait dolgozta fel, ez nem bünyügyi ügyfeldolgozásnak minősül, adminisztratív feladatként értékelendő. A munkakörök értelmezésénél a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 23. § (4) bekezdés c) pontja szerint segítséget nyújthat a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: régi Hszt.) módosításáról szóló 2007. évi LXXIX. törvény 2. §-ához fűződő miniszteri indoklás, mely szerint az alapfeladatokat döntően hivatásos állományúak végzik, a funkcionális feladatok és az alaptevékenységhez kapcsolódó járulékos feladatok végzői pedig köztisztviselők vagy közalkalmazottak lehetnek; a jogviszony meghatározásakor a szolgálat ellátásának körülményeit és a tevékenység jellegét kell figyelembe venni. Az ORFK utasítás 1. számú melléklet IV. pontja a középfokú munkaköri osztályba tartozó munkakörök képesítési követelményeinél a c) pontban az ügykezelők részére előírt vizsgaként rögzíti az adott munkakör betöltéséhez szükséges belső szakmai vizsgát. Az ügyviteli előadói tevékenység teljesen eltér a felperes munkakörétől, mert abban a bünyügyi szolgálati ághoz kapcsolódó rész- és előkészítő munkafázisok, nyílt nyomozásokhoz kapcsolódó meghatározott adminisztrációs tevékenységek végrehajtása, alaptevékenységnek nem minősülő elemző-értékelő tevékenységek, valamint bűnjelek kezeléséhez kapcsolódó támogató és adminisztratív feladatok ellátása szerepel. Az elsőfokú bíróság az ítéletének [42]-[44] és [48] bekezdéseiben okszerűtlenül vette figyelembe a Kezelési Útmutatót, mivel az 2002-ben készült, az eltelt időszakra figyelemmel sem megfogalmazásában, sem tartalmában nem alkalmas arra, hogy a jelen helyzetben a felperes által ellátott konkrét tevékenységet minősítse. A rendszer ugyan nem változott, azonban az informatikai rendszer fejlődése miatt

nem hagyható figyelmen kívül, hogy jelenleg az átlagembernek teljesen mások az alapvető kompetenciái. A Kezelési Útmutató a program működését írja le, ezért nem szolgálhat bizonyítékkal a felperesi munkakör minősítésénél. Az adott szervezet egységes sajátosságai, az ott ellátott tevékenység jellege az, amely meghatározza, hogy a feladat ügykezelői vagy ügyviteli előadói tevékenységnek minősül-e. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság tévesen pusztán a Kezelési Útmutató, valamint személy1 és személy2 tanúk vallomása alapján hozta meg az érdemi döntését. A felperes nem bizonyította a rendeltetésszerű joggyakorlás megsértését, a kár jogalapja nem bizonyított, az elsőfokú ítélet elmulasztotta annak levezetését, hogy mi alapozhatja meg a felperes munkaköri kategóriába való besorolását. Mindezek alapján alaptalanul adott helyt a keresetnek és kötelezte a magasabb döntési, felelősségi szinthez tartozó ügyviteli előadói besorolás szerinti illetménykülönbözet megfizetésére. A másodlagos fellebbezési kérelme körében az összecszerűség vonatkozásában hivatkozott a Hszt. 248. § a) és b) pontjaira, amelyek értelmében a kártérítés kiszámításánál a kár összegéből az elmaradt illetményre eső társadalombiztosítási szabályok szerinti járulékot és az állami egészségügyi és a társadalombiztosítás keretében járó ellátás ellenértékét le kell vonni, ezért a kártérítési követelés a jogalap fennállása esetén is csak alacsonyabb összegben lenne megalapozott.

[7] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárása a bizonyítékértékelés körében teljeskörűnek tekintendő, az ítéletének indokolása világos, alapos és okszerű. A vizsgálata többért: a munkakörök elnevezését, azok tartalmát, a kezelési útmutatót, a feladatok eltérőségét, a munkakör jellemzőit, a közalkalmazotti jogviszony idején történt besorolást, a jogviszonyváltásra vonatkozó normát, a szervezeti egységét és a pertárgyi feladatokat is érintő. Kiemelte, hogy nem csupán adatrögzítési feladatokat látott el, az ügy feldolgozása során olyan kapcsolati ábrát kellett készítenie, ami a bűncselekmények elkövetőinek felderítését a nyomozás során hatékonyabbá tette. A kapcsolati ábra létrehozása nagyban függ az elemző-értékelő személy tapasztaltságától, felismeréseitől, éleslátásától, helyes ábrázolási módjától. Az elsőfokú eljárás során értékelt bizonyítékok egy irányba mutatnak, nem ügykezelői tevékenységet látott el, korábban is előadói munkakörben volt foglalkoztatva, a BM rendelet 1. melléklete egyaránt ismerte az előadó, segédelőadó és ügykezelő munkaköröket. Az alperes okszerűtlenül hivatkozott arra, hogy a feladatai ügykezelői vagy segédelőadói munkakörbe tartoznak, mert ezeket a feladatokat korábban maga is előadónak tekintette. A szervezeti egységben elfoglalt helyre alapítottnak is okszerűtlenül hivatkozott az alperes a segédelőadói munkakörre, a pertárgyi feladatokat ugyanis hivatásos szolgálati jogviszonyban állók is végzik, ami minimum előadói szintű besorolást feltételez. Az ORFK utasítás 4. pontja szerint a munkakör megnevezésének változása nem érinti a munkakör tartalmát, a pertárgyi feladatok változatlanok maradtak, azok munkakörbe tartozása sem változott. A fellebbezési hivatkozással ellentétben nem az volt jogellenes az alperes részéről, hogy nem sorolta ügyviteli előadói munkakörbe, hanem az, hogy az ügykezelői kinevezése ellenére előadói feladatkör ellátására utasította. Nincs relevanciája az állománytáblázat hiányosságának, annak, hogy a szervezeti egységénél nem létesült ügyviteli előadói munkakör. Az alperes megtehetette volna, hogy az ORFK utasítás 1. számú melléklete alapján a ténylegesen szükséges feladatok alapján hozza létre az állománytáblázatot, ehhez képest – vélhetően pénzügyi alapú tervezés következtében – ez fordítva történt, az érintettek besorolására a kész állománytáblázat, a meglevő ügykezelői munkakörök alapján került sor. A jelen perben támadott elsőfokú ítélettel azonos jogi álláspontra jutott a Fővárosi Ítéltábla több ügyben is.

[8] A másodlagos fellebbezési kérelemmel kapcsolatban előadta, hogy az alperesnek a Hszt. 288/B. §-ára hivatkozása alaptalan, annak feltételei a perbeli esetben nem álltak fenn; a Hszt. 248. §-ának alkalmazhatóságát szintén nem látta indokoltnak.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást a szükséges körben feltárta, a releváns bizonyítást lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében helytállóan értékelte, melyből a kereseti kérelem megalapozottságára vonatkozóan helyes következtetést vont le. Indokaival a másodfokú bíróság – azok megismétlése nélkül – szintén egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[11] Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások mellett a Kezelési Útmutató rendelkezéseit is az értékelési körébe vonta, elfogadható indokát adva annak, hogy az útmutató 20 éve megalkotott leírásait az időközben megvalósult technikai fejlődés ellenére miért fogadta el az ítélkezése alapjául. Az eltelt időszakban az ellátott feladatok és maga a rendszer nem változott, ezért a program2 rendszerben megvalósított adatrögzítői, elemzői feladatok megítélése a korábbiakkal egyezőséget mutat, amelyre figyelemmel az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a számítástechnikai rendszer fejlődésével az emberi kvalitások is mások lettek, ezért az elavult Kezelési Útmutató már nem vehető figyelembe.

[12] Az elsőfokú bíróság a Kezelési Útmutatónak az elemző személyét részletező részére hivatkozással szintén helytállóan rögzítette, hogy az elemző feladata egy mechanikus adatrögzítő tevékenységénél összetettebb, ugyanis a rögzítést megelőzően a jelentésben szereplő releváns információkat észlelnie és értelmeznie kell, ami egyebek mellett hosszabb időt is vesz igénybe. Mindemellett a Kezelési Útmutató az elsőfokú ítéletben foglaltakon túlmenően az értékelő személyére vonatkozó megállapítások rögzítését követően azt is kifejti, hogy az elemzői munka bonyolultsága miatt az az álláspont nem tartható, miszerint „aki értékelő tisztnek nem felel meg, elemzőnek jó lesz”. A Kezelési Útmutató a dokumentumok feldolgozására vonatkozó fejezetében azt is tartalmazza, hogy az elemző figyelmes elolvasás és nyelvtani, tartalmi elemzés után képet kap arról, hogy az adott jelentésben milyen objektumok vannak, azokat milyen objektumtípusba kell elhelyeznie, és hogyan kell összekapcsolnia. Mindemellett az elemzés címszó alatt rögzíti, hogy e tevékenység egyben a dokumentumokban szereplő információk hozzáférhetővé tételéről, csoportosításáról, sűrítéséről, a leíró adatokkal történő megjelöléséről és a kapcsolódások megadásáról való

gondoskodásról is szól. A Kezelési Útmutató adatai alapján arra a következtetésre lehet jutni, hogy az elemzői feladatok ellátása a program2 rendszerben többet jelent, mint pusztán ügykezelés; a Kezelési Útmutató leírása azoknak a tanúknak a vallomásait erősíti, akik a felperes tevékenysége kapcsán az ügyviteli előadói feladatkörre vonatkozó elemeket emelték ki.

[13] Az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe az Iratkezelési Szabályzat egyes munkakörökre vonatkozó megkülönböztetését, ami alapján megfelelően rögzítette, hogy a felperes ugyan önálló ügyintézői feladatot nem végzett, azonban az ügykezelőnél összetettebb feladatkört látott el. A BM rendelet feladatmeghatározása alapján okszerűen értékelte továbbá, hogy a felperes nem besegítői feladatot végzett, mint ahogyan azt a segédelőadók teszik. Az a körülmény, hogy az osztály1 bűnügyi felderítő munkájában ténylegesen nem vett részt, szintén nem jelenti azt, hogy csupán ügykezelői tevékenységet látott el. A törvényszék helytállóan vonta értékelési körébe azt a körülményt is, miszerint az alperes a felperest a közalkalmazotti jogviszonya fennállása idején előadói munkakörbe beosztással foglalkoztatta, a munkaköre tartalmát az ORFK utasítás 4. pontja értelmében a jogszabályváltozás, a felperes más jogviszonyba sorolása nem érinthette, ez is abba az irányba mutat, hogy a felperes által ellátott feladatok nem pusztán ügykezelői, hanem ügyviteli előadói munkakörbe tartozónak tekintendők. Az alperes az elsődleges fellebbezési kérelme körében pusztán idézte a Hszt. kártérítési felelősségre, előmenetelre, fizetési fokozatba sorolásra, illetménytáblára, munkaköri kategóriákra vonatkozó rendelkezéseit, azonban nem adott elő olyan érvelést, hogy ezen jogszabályhelyekre történt hivatkozása az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegét miként alapozza meg. Hivatkozott ugyan arra, hogy az Iratkezelési Szabályzat valamennyi munkakörre vonatkozó általános iratkezelési szabályokat tartalmaz, és abból a munkakörök közti különbségre semmilyen következtetés nem vonható le, ezen érvelése azonban nem volt alkalmas annak az elsőfokú ítéleti megállapításnak a megdöntésére, miszerint az egyéb peradatok – tanúvallomások és a program2 Kezelési Útmutató – alapján az Iratkezelési Szabályzatban foglalt munkakörök közül a felperes a konkrét tevékenysége alapján az ügykezelői feladatokon túlmutató, az ügyviteli feladatokhoz közel álló tevékenységet látott el.

[14] A rendvédelmi alkalmazottak igazgatási jogviszonyára is irányadó a hivatásos szolgálati jogviszonyban kialakult bírói gyakorlat, miszerint a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, ami a munkakör keretei közé tartozik (Kúria Kf.III.45.041/2021/4.). A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kfv.VII.37.193/2020/8.); jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató egy másik munkakör feladatainak ellátását a munkakör részének tekinti. A munkakör meghatározása – a jogi normák keretei között – a munkáltató jogkörébe tartozik, ez azonban nem lehet parttalan (Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[15] A fentiek szerint a bűnelemzési, adatfeldolgozási, bűnügyi adatgyűjtő, prioráló, ellenőrző, értékelő, adatszolgáltató és elemző tevékenység munkaköri leírásában szerepeltetése nem tette e feladatokat az ügykezelői munkakör részévé, a felperes ezek ellátásakor nem az ügykezelői, hanem más – ügyviteli előadói – munkakörbe tartozó feladatokat végzett.

[16] Mindezekre tekintettel az alperes alaptalanul érvelt a fellebbezésében azzal, hogy konkrét jogi norma hiányában a munkáltató az ellátandó feladatok körét a rendeltetésszerű joggyakorlás körében szabadon határozhatta meg és sorolhatta be a felperest az ellátott konkrét feladatok alapján az alacsonyabb illetménnyel érintett „A” kategóriába.

[17] Habár az alperes hivatkozott az Ügyrend és a munkaköri leírás tartalmára, az osztályl feladatellátására, azonban e körben sem adta annak okszerű indokát, hogy az elsőfokú bíróságnak – a beszerzett bizonyítékok együttes értékelésére alapított – megállapítása miért nem helytálló. Az alperes utalt az osztályl vezetőjének megkeresésre adott válaszára is, azonban önmagában a vezető személyes nyilatkozata az elsőfokú bíróság azon álláspontjának megdöntésére, miszerint a felperesi feladatok ügyviteli előadói munkakörbe tartoztak, ugyancsak nem volt alkalmas. Ugyanígy alaptalannak bizonyult az alperesnek a régi Hszt.-t módosító jogszabályhoz fűzött miniszteri indokolásra, valamint az ORFK utasítás képesítési követelményekre vonatkozó rendelkezéseire történt hivatkozása, amelyek a munkakör megítélésével közvetlen kapcsolatot nem mutatnak, azok alapján az ügykezelői minőség szintén nem állapítható meg. Az alperes a fellebbezésében csupán állította, hogy a program2 Kezelési Útmutató és a tanúk vallomásai a munkakör jellegének meghatározására nem elegendők, a konkrét tevékenység jellege és a szervezet sajátosságai, amik relevanciával bírnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokat helytelenül értékelte, és megalapozatlan következtetésre jutott az ítéletének indokolásában. A fellebbezésben írtakkal azonban nem adta megfelelő indokát annak, hogy az elsőfokú bíróság miért értékelte helytelenül a rendelkezésre álló bizonyítékokat.

[18] Az ítéltábla a fentiekre tekintettel megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben helytállóan értékelte, a kihallgatott tanúk vallomását a rendelkezésre álló egyéb peradatokkal egybevetette; a döntésének logikus, érthető és okszerű indokát adta. Az ítéletének indokolásában logikus, érthető és okszerű, lényegre törő indokát adta annak, hogy a kereseti kérelmet miért tartotta megalapozottnak.

[19] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésére vonatkozó jogszabályi kötelezettségének eleget téve, az irányadó anyagi jogszabályhelyeket is megfelelően alkalmazva helytállóan jutott arra a jogkövetkeztetésre, hogy a felperes által ténylegesen ellátott program2 elemzői feladatok – az adminisztratív, adatrögzítői feladatok mellett ellátott logikai kapcsolatot kereső és felvázoló, elemzői feladatok okán – miért nem tekinthetők pusztán ügykezelői tevékenységnek, a felperes valójában a magasabb besorolással érintett ügyviteli előadói feladatot látott el. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokból helyes érdemi döntésre jutott, az alperes által összezszerűségében nem vitatott kártérítési követelést helytállóan megalapozottnak tartotta, ezért jogszerűen kötelezte az alperest az elsőfokú ítélet szerinti kártérítési marasztalási összeg megfizetésére.

[20] A fentiekben kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[21] Az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése és a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése a) pontja alapján a felszámítással egyezően állapította meg figyelemmel arra is, hogy annak mérséklését az alperes nem kérte.

[22] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes költségmentesség illeti meg, ezért a feljegyzett, az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésébe szerint számított fellebbezési eljárási illetéket (212.435 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[23] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2026. május 13.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró